

Arrest

nr. 81 679 van 24 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 6 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 november 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 2 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Hij actualiseert zijn aanvraag op 28 oktober 2010.

Op 16 september 2010 wordt aan verzoeker een bevel ter kennis gebracht om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat bij arrest nr. 51 512 op 24 november 2010 wordt verworpen.

Op 4 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.12.2009 en aanvulling d.d. 28.10.2010 die werden ingediend door :

S.E.M. (...)

geboren op (...)

nationaliteit: Senegal

heden verblijvende te: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf aan dat hij pas sinds 17.04.2007 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Om in aanmerking te komen voor criterium 2.8B dient betrokkene tenminste sedert 31.03.2007 ononderbroken in België te verblijven. Dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt is lovenswaardig, doch dit doet echter niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene meer dan 2,5 jaar in België verblijft, werkwilgig is, zicht op werk heeft, Frans spreekt, Nederlandse les heeft gevolgd, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat zijn zus in België zou verblijven en de Belgische nationaliteit zou bezitten, maar betrokkene verzuimt het om bewijzen van verwantschap voor te leggen, loutere verklaringen kunnen niet volstaan.

Wat betreft de relatie die betrokkene zou onderhouden met Mevrouw D.M. (...); om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantooft dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

Verzoeker is inmiddels teruggekeerd naar zijn land van herkomst.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

Tegenpartij stelt dat de relatie die verzoeker al meer dan twee jaar heeft met mevrouw de D. (...), van Belgische nationaliteit niet onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt omdat 'gewone sociale relaties' niet onder de toepassing van dit artikel vallen.

Verzoeker wenst op te merken dat hij geen gewone sociale relatie heeft met mevrouw D. (...) maar een liefdesrelatie. Zij vormen reeds meer dan twee jaar een koppel. Verzoeker heeft zijn vriendin doorheen moeilijke tijden, nl. haar ziekte en de dood van haar zoon, gesteund.

Een dergelijk relatie valt wel degelijk onder de toepassing van artikel 8 EVRM dat het recht op een familie en privéleven beschermt.

De motivering van tegenpartij is dan ook onjuist en dus niet afdoende.”

2.2 In de repliekmemoire volhardt verzoeker in de middelen en argumenten vevat in zijn inleidend verzoekschrift.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoeker aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de motieven dat zijn relatie met een Belgische dame niet onder artikel 8 van het EVRM valt, nu gewone sociale relaties niet onder dit artikel passen, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker dient op 2 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij actualiseert zijn aanvraag op 28 oktober 2010 waarbij hij wijst op zijn relatie met een Belgische dame. Verweerder diende aldus na te gaan of verzoekers relatie een grond kan zijn om met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geregulariseerd te worden.

Verweerder motiveert vooreerst het volgende:

“Wat betreft de relatie die betrokkene zou onderhouden met Mevrouw D.M. (...); om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.”

De Raad stelt vast dat verweerder er op wijst dat indien verzoeker een verblijfsrecht wenst te verkrijgen in functie van zijn relatie met mevrouw D.M, de Vreemdelingenwet hiervoor een geëigende procedure heeft voorzien, met name artikel 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet en verzoeker aldus dient aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die in dit artikel worden gesteld.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Bovendien gaat het *in casu* om een eerste toelating tot een verblijfsrecht. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Uit het hierboven geciteerde deel van de motieven blijkt vooreerst dat verweerder de relatie die verzoeker met een Belgische dame zou hebben niet zonder meer als bewezen acht. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om verzoeker te wijzen op de geëigende weg voor een verblijfsrecht in het kader van zijn relatie en te vereisen dat verzoeker aantoont dat hij aan de door de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden voldoet. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de bewering dat zijn relatie een liefdesrelatie is en geen gewone sociale relatie. Verzoeker weerlegt niet het motief in verband met de geëigende procedure voorzien in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. En verzoeker laat na aan te tonen dat het motief waarin wordt gesteld dat geen bewijzen werden bijgebracht waaruit blijkt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet onjuist zou zijn. Verweerder concludeerde dan ook terecht dat aan verweerder geen verblijfsmachtiging dient te worden toegekend op grond van zijn duurzame relatie met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Aangaande artikel 8 van het EVRM oordeelt verweerder verder het volgende:

"Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM."

Gezien verweerder in eerste instantie oordeelde dat verzoekers duurzame liefdesrelatie onvoldoende werd bewezen, diende verweerder over deze liefdesrelatie niet verder te motiveren aangaande artikel 8 van het EVRM. Verzoeker betwist niet dat gewone sociale relaties niet onder artikel 8 van het EVRM vallen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending van het proportionaliteits- en het redelijkheidsbeginsel aan. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“De beslissing van tegenpartij staat niet in verhouding tot de gevolgen die door deze beslissing veroorzaakt worden ten aanzien van verzoeker en zijn partner.

Verzoeker voldeed aan de voorwaarden gesteld in punt 2.8B van de instructies van 19/07/2009. Verzoeker is op duurzame wijze lokaal verankerd in de Belgische samenleving en hij legt een arbeidsovereenkomst voor die volledig voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Tegenpartij besluit echter het verzoek tot verblijfsmachtiging volledig af te wijzen, enkel en alleen omdat verzoeker niet op 31/03/2007 in België aanwezig was maar twee weken later op legale wijze naar België kwam.

Het verzoek afwijzen op basis van een dergelijk detail is onredelijk.

De beslissing van tegenpartij leidt tot de ontwrichting van verzoekers relatie en zijn leven in België. Verzoeker heeft een liefdesrelatie, heeft een familielid dat in België woont en heeft zicht op werk. De bestreden beslissing heeft met al deze elementen onvoldoende rekening gehouden.

De beslissing van tegenpartij is disproportioneel en onredelijk. Verzoeker wenst dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.”

2.5 In de repliekmemoorie volhardt verzoekster in de middelen en argumenten vervat in haar inleidend verzoekschrift.

2.6. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris, zoals verzoeker zelf aanhaalt, over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk voldeed aan de voorwaarden 2.8.B, zoals ze werden bepaald in de vernietigde instructie. Hij meent dat het kennelijk onredelijk is van verweerder om te oordelen dat hij niet voldoet louter om de reden dat hij op 31 maart 2007 niet in België aanwezig was, doch pas twee weken later op legale wijze naar België kwam. In dit onderdeel van het betoog vraagt verzoeker in essentie een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van verzoeker inzake de schending van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel, dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Tevens meent verzoeker dat de beslissing niet in verhouding staat tot de gevolgen van deze beslissing voor hem en zijn partner. De bestreden beslissing leidt tot de ontwrichting van zijn relatie en zijn leven in België. Dienaangaande kan worden gewezen op de bespreking onder het eerste middel, waarin uitgebreid wordt gesteld dat het niet kennelijk onredelijk, noch disproportioneel is van verweerder te vereisen dat verzoeker de geëigende wettelijke procedure volgt indien hij een verblijfsrecht wenst te

verkrijgen in functie van zijn relatie met een Belgische dame, zodat zijn duurzame relatie niet tot een regularisatie van zijn verblijf kan leiden met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, temeer verweerder op redelijke wijze vaststelde dat verzoeker niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden zoals ze worden gesteld in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN